

Steiger 2/3 april 2016

Voorganger: Ben Vocking o.p.

Eerste lezing: Hand. 5, 12-16

Tussenzang: Ps. 118 III : Mijn God zijt Gij...

Tweede lezing: Joh. 20, 19-31

Overweging: We hebben een uitdrukking: dat zal gebeuren als Pasen en Pinksteren op één dag vallen. Dat betekent in ons woordgebruik, dat dat nooit zal gebeuren. Maar...volgens het evangelie van Johannes is dat wel zo: de eerste dag van de week hebben de leerlingen de ervaring dat Jezus met hen meetrekt. En die eerste dag van de week ontvangen ze Gods Geest, en worden ze geroepen om zonden te vergeven.

De leerlingen zitten schuw bij elkaar. Ze zijn bang. Ze zitten bijeen met gesloten deuren.

Dan ervaren ze plotseling Jezus in hun midden. Hij spreekt zijn wachtwoord VREDE. Hij ademt over hen, zoals God bij de schepping van de mens hem de levensadem had ingeblazen, en zoals de geest die op Mozes rustte, neerdaalde op de 70 oudsten; en zoals Elia deed met het dode kind van de weduwe, waar hij te gast was. Jezus ademt over hen en zendt hen, zoals hij zichzelf gezonden voelt. Zij mogen zonden vergeven. En dé zonde is: het niet geloven in Jezus, in zijn weg van DELEN, van BEMOEDIGEN, van VERGEVEN, van DIENSTBAAR ZIJN. Zonde is: die weg ontkennen; zonde is: de ander de rug toekeren; zonde is: onverschillig zijn t.a.v. mensen; zonde is: over mensen heen walsen.

Aan jullie de taak, zo ervaren de leerlingen dat, om die misstappen van mensen te vergeven, en om mensen uit te nodigen zich op die weg te begeven.

Thomas is er niet bij. Thomas was zeer op Jezus betrokken. Toen ze naar Bethanië in Judea wilden gaan, waar Lazarus overleden was, was het Thomas geweest die gezegd had: laten wij gaan om met Jezus te sterven. En het was Thomas geweest, die op de laatste avond van Jezus leven gezegd had: 'Heer, wij weten niet waar u naar toe gaat, hoe moeten wij dan de weg kennen?'

Hij moet zeven dagen wachten – net zolang als de schepping – tot het weer de eerste dag van de week is. Dan ervaart hij ook de aanwezigheid van Jezus.

Hij zegt dan 'Mijn heer en mijn God.' Dat was een uitdrukking, die men naar voren bracht t.a.v. van de keizer, keizer Domitianus. Zo liet de keizer zich aanspreken.

Als Thomas dit nu zegt t.a.v. Jezus, dan zegt hij in feite: u bent de waarachtige vorst. Dat is niet de keizer, maar dat bent u. U bent over ons aangesteld.

Het gaat niet over een dogmatische uitspraak, maar over een belijdenis van zijn kant, dat Jezus over ons is aangesteld als onze vorst, als degene die ons de weg wijst.

Met deze ervaring van Thomas nemen we afscheid van Pasen. We vieren niet, dat de mens Jezus is teruggekeerd uit een graf. We vieren, dat het graf deze mens niet kon vasthouden. Hij is niet door de dood verzwolgen. Deze mens, die zo leefde en zo stierf, was niet stuk te krijgen; hij is het lijden en de dood de baas.. Hij heeft de dood achter zich gelaten

Op die weg van hem zijn velen gaan leven. We hoorden dat in de eerste lezing. Vele mensen sloten zich aan en waren eensgezind. Op die weg zijn ook wij terecht gekomen.

Deze eerste dag van de week moge ons weer bevestigen op de ingeslagen weg.